КРЫВІНКА

ЛІПЕНЬ
№11 (255)
2020 год

ІНФАРМАЦЫЙНА-КУЛЬТУРНАЯ ГАЗЕТА БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА

МЕРКАВАННЕ РЭДАКТАРА

КРАІНА, У ЯКОЙ КРАДУЦЬ БУДУЧЫНЮ

9-га жніўня ў Беларусі мусіць адбыцца галасаванне за Прэзідэнта Рэспублікі Беларусь. Менавіта галасаванне, а не выбары. Назіраючы як ідзе сёлета выбарчая кампанія, зразумела, што Лукашэнка не збіраецца праводзіць выбары для таго, каб яны былі выбарамі. Зрэшты, пра тое ён сам заявіў адкрытым тэкстам: "Краіну я ім не аддам".

Ва ўсім дэмакратычным свеце прэзідэнцкія выбары з'яўляюцца інструментам мірнай змены ўлады. Беларускі ж прэзідэнт вырашыў не аддаваць уладу такім шляхам.

Для ўтрымання ўлады ў яго ёсць усё. Міліцыя і АМАП, суды, (дзе суддзі -- людзі, адданыя яму, а не закону), выбарчыя камісіі, дзе няма выпадковых людзей. Як бы ні галасаваў электарат , у выніку ўсё-роўна атрымаецца "элегантная перамога" Лукашэнкі.

Яго ныя паводзіны сёлета вельмі нервовыя, бо ён не мае электаральнай большасці галасоў. На сумленных выбарах сёлета ён бы прайграў. Але ягоны рэпрэсіўны апарат зрабіў усё, каб не зарэгістраваць альтэрнатыўных кандыдатаў. Тыя кандыдаты, якія карысталіся шалёнай папулярнасцю ў народа, сядзяць у турме. У турмах сёння знаходзяцца некалькі дзясяткаў палітычна актыўных беларусаў. У бюлетэнях для галасавання будуць толькі малавядомыя фігуры і ЁН.

Беларусы не ўмеюць не хадзіць на выбары, хаця, як мы ўжо казалі, выбарамі тое не назавеш. Але калі ісці на выбары, то ісці трэба толькі ў дзень выбараў.

За каго галасаваць? Можна галасаваць супраць усіх. Калі Вам ужо так хочацца галасаваць, то галасуйце за Святлану Ціханоўскую. Па крайней меры, пазней Вам не будзе за тое сорамна. Ейны муж, Сяргей Ціханоўскі, які праводзіў збор подпісаў за жонку, сядзіць у турме па надуманых прычынах. Святлана -- перакладчыца, валодае замежнымі мовамі. Яна не гуляе ў хакей і не мае патрэбы ў рэзідэнцыях. У яе няма пазашлюбных дзяцей.

Г.Станкевіч

СВІНЬНІ Ў АГАРОДЗЕ
(БАЙКА)

Улезьлі сьвіньні ў агарод,
ірвуць націну і карэньні.
Набіўшы зельля поўны рот,
вішчаць, што з'елі нейкай дрэні.

І кныр, галоўны хлопец-зух,
які прывёў іх да гароду,
не на пусты ужо трыбух
вішчыць пра ворагаў-уродаў.

"Яны пакралі агуркі!
З-за іх бацьвіньня тут ня густа!!
З-за іх, з-за нелюдзяў такіх
пасохла морква і капуста!!!"

Ох, беларускі родны люд,
ня вер кныру зь ягонай зграяй!
Яны ня песьцілі зямлю,
ня сеялі і не аралі!

Няма ні здольнасьцяў у іх,
ні сораму, і ні сумленьня,
таму й равуць яны на ўсіх
даўно атлусьцеўшы ад лені.

Мана, абраза і хлусьня
ў іх палітыцы ў пашане.
А ў агародзе віскатня
стаіць ад раньня да зьмярканьня.

Улезьлі сьвіньні ў агарод --
навошта ж працаваць у полі?
І сыпць у шапку мой народ.
Каб не праспаў жа лепшай долі!

Г.Станкевіч, 1999

МЯСЦОВАЯ ЎЛАДА

ЗАМЯНІЛІ ДОШКУ ГОНАРУ

Дошка Гонару ў Бешанковічах змяніла сваё месца знаходжання і дызайн. Цяпер яна размясцілася пад шатамі дрэваў побач з будынкам Дома культуры. Новая дошка стала амаль цалкам беларускамоўнай.

Занясём тое ў актыў сённяшняй старшыні райвыканкама. Раней дошка называлася «Районная доска почёта». На ёй стаяла, што «Человек славен трудом», і наогул ніводнага слова не было на роднай мове. Цяпер Дошку ўпрыгожвае эпіграф: «Па працы — гонар і пашана».

Адзінае, што засталося на Дошцы рускамоўным, гэта раённая мапа. Мусіць, так было патрэбна. Ці то спецыялістаў-перакладчыкаў не знайшлося, ці то нам пакуль што патрэбная памяць пра фактычна акупаваную рускай мовай Беларусь — невядома.

Як і раней, на Дошцы засталося 20 уганараваных асобаў. Як і раней, гэта па аднаму прадстаўніку ад кожнай прафесіі.

Злева на Дошцы прадугледжаныя рамкі для ўганаравання раённых арганізацый. Яны ўжо падпісаныя, не хапае толькі, мусіць, фотаздымкаў іхніх кіраўнікоў.

Г.Станкевіч

Партал твайго горада: http://beshankovichy.by

COVID-19

ПЕРАМАГЛІ COVID-19?

З 1-га ліпеня Бешанковіцкая ЦРБ вярнулася да ранейшага рэжыму працы.

У Віцебскай вобласці працягваецца паэтапнае вывядзенне лячэбных установаў з інфекцыйнага профілю. Шэраг стацыянараў у раёнах і Віцебску праходзяць адваротнае перапрафіляванне. Як паведаміў начальнік галоўнага ўпраўлення па ахове здароўя аблвыканкама Міхаіл Вішнявецкі, сёння, 1-га ліпеня, планавы прыём пацыентаў пачынаюць Бешанковіцкая, Расонская, Ліозненская і Мёрская цэнтральныя раённыя бальніцы. Аднаўляе сваю працу як міжраённы цэнтр па аказанні уралагічнай, афтальмалагічнай і інтэрвенцыйнай дапамогі Наваполацкая цэнтральная гарадская бальніца. З мінулага тыдня стабільная эпідэміялагічная сітуацыя дазволіла медыкам вярнуцца да аказання профільнай дапамогі ў Верхнядзвінску, Гарадку і Вушачах, а яшчэ раней у Докшыцах.

Кажучы пра сітуацыю ў Оршы і Полацку, дзе нядаўна назіраўся ўздым захворвання, Міхаіл Вішнявецкі адзначыў, што ў цяперашні час у абодвух гарадах назіраецца зрух у бок зніжэння.

У абласным цэнтры ў бліжэйшы час у штатным рэжыме пачне працаваць калектыў Віцебскай гарадской бальніцы №1. У выніку шпіталізацыя пацыентаў з пнеўманіяй, асацыяванай з каранавіруснай інфекцыяй COVID-19, пакуль будзе ажыццяўляцца ў чатыры ўстановы - абласную інфекцыйную бальніцу, абласны процітуберкулёзны дыспансер, Віцебскую гарадскую бальніцу хуткай медыцынскай дапамогі, абласны цэнтр медыцынскай рэабілітацыі для інвалідаў і ветэранаў баявых дзеянняў на тэрыторыі іншых дзяржаў, які прымае пацыентаў на далечванне. На фінальным этапе зваротнага перапрафілявання медустаноў «кавіднымі» пнеўманіямі будуць займацца толькі інфекцыйная бальніца і тэрапеўтычны корпус Віцебскай БХМД.

Рэабілітацыю ў стацыянарных умовах жыхароў рэгіёну пасля перанесеных пнеўманій цяпер ажыццяўляюць «Жалязняк» абласнога кардыялагічнага цэнтра, «Крупеніна» абласнога дыягнастычнага цэнтра і абласны шпіталь для інвалідаў Вялікай Айчыннай вайны «Юрцава», які ў тым ліку вярнуўся да аднаўлення сваіх профільных пацыентаў.

"Віцебскія весці"

ВЫРАШЫМ ПРАБЛЕМУ

ТОЛЬКІ АДНО МЕСЦА ДЛЯ КУПАННЯ

Спёка, яка «нечакана» прыйшла да нас у пачатку чэрвеня, яшчэ раз выявіла адносіны чыноўнікаў да нас, смертных. А менавіта, дзе яны дазваляюць нам у гэтую спёку адпачываць.

Аказваецца, як і летась, сёлета мы можам адпачыць толькі на бальнічных сажалках у Бешанковічах. І ўсё.

Гэта значыць, што я, хто жыве ў Старых Ранчыцах на беразе маленькай чыстай рэчкі, і тысячы іншых грамадзян нашага раёна, блізу месцаў пражывання якіх ёсць і азёры, і рэкі, і вадаёмы, каб паплаваць мусяць ехаць у Бешанковічы. З Астроўна, Бачэйкава, Вулы, Паўазер'я — усе ў Бешанковічы???

Гэй, улада, прачніся! Пра эфектыўнасць твaёй працы людзі мяркуюць не па сцягах і вымпелах, якія вы хаваеце па сваіх кабінетах, а па вашых адносінах да людзей. Вы ж іх паважаеце і любіце, ці не так? Дык зрабіце ласку, каб і людзі змаглі адплаціць вам тым жа. АБСТАЛЮЙЦЕ Ў КОЖНАЙ ВЁСЦЫ БЕШАНКОВІЦКАГА РАЁНА ЭЛЕМЕНТАРНЫЯ МЕСЦЫ ДЛЯ АДПАЧЫНКУ НА ВАДЗЕ!

І не трэба пры гэтым асабліва траціцца. У кожным населеным пункце, які ляжыць каля вады, даўно ёсць гэтыя месцы, дзе людзі адпачываюць. І нават калі вёска ўжо нежылая, дзеці і ўнукі былых сяльчан, якія ляжаць на могілках, прыязджаюць сюды, а ўлетку ў спёку ходзяць купацца.

Неяк яшчэ ў 2016 годзе намеснік начальніка міліцыі грамадскай бяспекі УУС Віцебскага аблвыканкама Ігар Скарыновіч прызнаўся: «Каб не ўладкоўваць звыклыя месцы купання, мясцовыя ўлады проста не ўносяць іх у спіс дазволеных. Аднак людзі прывыклі да сваіх традыцыйных месцаў адпачынку і працягваюць туды хадзіць».

Дык даручыце старшыням сельскіх саветаў зрабіць у месцах гэтых адпачынкаў зручныя спускі да вады. Забіце па два калы, каб зрабіць поручні, як гэта зрабілі самі жыхары ў Старых Ранчыцах. Пракасіце туды сцежку, і вас успомняць добрым словам.

Вы ж прэтэндуеце на званне народнай улады, ці ўжо не?

Г.Станкевіч

ВЫБАРЫ 2020

«ЯШЧЭ ПЯЦЬ ГАДОЎ АБЕРНУЦЦА КАТАСТРОФАЙ»

Кандыдат у прэзідэнты Андрэй Дзмітрыеў адзначыў, што ідзе на выбары, таму што ўпэўнены, што Беларусі патрэбны новы прэзідэнт. І гатовы ў выпадку сваёй перамогі прызначыць новыя выбары. На яго думку, сёння ні ў каго з кандыдатаў няма большасці галасоў выбаршчыкаў, але абсалютная большасць беларусаў хоча абраць новага прэзідэнта.

- Гэта больш не кампанія за кандыдата Дзмітрыева, цяпер гэта кампанія салідарнасці за ўсіх тых, хто лічыць, што Беларусі патрэбны новы прэзідэнт, і супраць усяго, што прыніжае беларусаў і не дае ім зрабіць выбар. Я лічу, што стаць кандыдатамі маюць права Віктар Бабарыка, Валерый Цапкала, Сяргей Ціханоўскі, - заявіў Дзмітрыеў.

Ён нагадаў, што ў 2015 годзе Таццяна Караткевіч, якая балатавалася ў прэзідэнты, заявіла, што «Лукашэнка стаміўся, яму час сыходзіць».

- Лукашэнка застаўся, і мы страцілі пяць гадоў. Замест развіцця і рэформаў атрымалі стагнацыю з вечнай паказухай, ворагаў сярод сваіх грамадзян, хамства і безадказную палітыку падчас каранавіруса. Таму так важныя нам гэтыя выбары. Калі Лукашэнка ёсць куды пайсці на адпачынак, то краіне, нам няма куды сыходзіць.

Нас палохаюць дзевяностымі, але сёння беларусы масава з'язджаюць з краіны не з-за мінулага, а з-за страху перад будучыняй. Яшчэ пяць гадоў як цяпер абернуцца катастрофай - паламанымі лёсамі людзей. У нас спрабуюць выбіць глебу з-пад ног, ва ўсіх тых, хто хоча пераменаў, нас не жадаюць заўважаць і заўважаць наш выбар.

Гэтая кампанія стала ўжо нібы супрацьстаяннем, а не выбарамі. Па колькасці затрыманняў - сёння больш за 700 - ціскам на апанентаў, членаў іх каманд, блогераў, палітыкі сядзяць у турме, абмежаваныя месцы агітацыі. Многія глядзяць на гэта і ўжо хочуць махнуць рукой, не пайсці галасаваць - гэтага ад нас і дамагаецца ўлада. Але я заклікаю не здавацца, - заявіў Дзмітрыеў.

Кандыдат у прэзідэнты звярнуўся да ўладаў з просьбай адпусціць палітвязняў і вярнуць іх сем'ям. А да Лідзіі Ярмошынай - з просьбай забраць заяву на Сяргея Ціханоўскага, з-за якой на яго завялі чарговую крымінальную справу.

TUT.BY

РАСКЛАД ВЫСТУПАЎ КАНДЫДАТАЎ У ПРЭЗЫДЭНТЫ

Зарэгістраваным кандыдатам у прэзыдэнты дадуць магчымасьць двойчы выступіць у паўгадзінным вечаровым эфіры дзяржаўнага тэлеканалу «Беларусь 1» (усе кандыдаты будуць выступаць увечары 21 і 28 ліпеня) і двойчы па паўгадзіны — у эфіры першага каналу Беларускага радыё.

Андрэй Дзьмітрыеў зможа выступіць на радыё 20 ліпеня з 8:30 да 9:00 і 29 ліпеня з 8:00 да 8:30; на «Беларусь 1» — 21 ліпеня з 18:30 да 19:00 і 28 ліпеня з 17.30 да 18:00.

Ганна Канапацкая: на радыё — 22 ліпеня з 8:00 да 8:30, 27 ліпеня з 8:00 да 8:30; на «Беларусь 1» — 21 ліпеня з 17.30 да 18:00 і 28 ліпеня з 18:30 да 19:00.

Сьвятлана Ціханоўская: на радыё — 20 ліпеня з 8:00 да 8:30, 29 ліпеня з 8:30 да 9:00; на «Беларусь 1» — 21 ліпеня з 17:00 да 17:30 і 28 ліпеня з 18:00 да 18:30.

Сяргей Чэрачань: на радыё — 22 ліпеня з 8:30 да 9:00, 27 ліпеня з 8:30 да 9:00; на «Беларусь 1» — 21 ліпеня з 18:00 да 18.30, 28 ліпеня з 17:00 да 17:30.

Аляксандар Лукашэнка, як і ў часе ранейшых кампаній, адмовіўся ад выступаў па радыё і тэлевізіі.

30 ліпеня адбудуцца тэледэбаты кандыдатаў. Раней Лукашэнка адмаўляўся і ад тэледэбатаў з канкурэнтамі.

Свае праграмы кандыдаты змогуць апублікаваць у дзьвюх дзяржаўных газэтах — «Звязда» і «Рэспубліка», паведамілі на пасяджэньні ЦВК.

Радыё Свабода

МЕРКАВАННЕ

СЫДЗІ ПРЫГОЖА!

Аляксандру Лукашэнку ў апошні час не дае спакою «жаночае пытанне»: ён ужо не раз вяртаўся да гэтай тэмы, пераконваючы ўсіх, што нікому не ўдасца сутыкнуць яго з жанчынамі-беларускамі. Вазьму на сябе смеласць даць з гэтай нагоды жаночы адказ.

Днямі ў выключна жаночай кампаніі мы абмяркоўвалі сітуацыю, у якой апынуўся Лукашэнка. Абмяркоўвалі не паліталагічна, а жыццёва, калі хочаце — па-бабску. І прыйшлі да высновы, што ёсць у Аляксандра Рыгоравіча вялікая бяда. Не праблема, а менавіта сапраўдная бяда — няма каля яго кахаючай і мудрай жанчыны. Такой, якая б не рэзідэнцыі любіла, не сябе ў рэзідэнцыях, а немаладога чалавека з не самым лепшым характарам, з не самым волатаўскім здароўем. Якая б берагла яго і клапацілася б аб ім не таму, што ён прэзідэнт, а таму, што ён ёсць.

Бо калі б была такая жанчына, яна даўно б сказала: «Саша, хопіць!» Сказала б: «Не дуры, суцішыся, супакойся. Проста падумай. Падумай пра сябе, пра нас, пра дзяцей, пра ўнукаў. Падумай пра тое, дзеля чаго ты рваўся ўсе гэтыя гады. Падумай, якім цябе запомняць, што ты пасля сябе пакінеш».

Сказала б: «Ты зрабіў усё, што мог. Дастаткова. Будзем жыць на пенсіі, вырошчваць капусту, бульбу, кавуны... Будзем ездзіць па свеце. Хочаш — чытай лекцыі, хочаш — пішы мемуары, хочаш — кансультуй і раздавай парады, хочаш — проста займайся ўнукамі і праўнукамі. Радуйся ім, радуйся кожнаму дню. Хопіць ужо ваяваць. Наваяваўся. Хай цяпер маладыя паспрабуюць. А ты жыві, ты проста жыві!»

Сказала б: «Саша, не бойся! Не бойся, што дроў наламаў, што шмат жыццяў папсаваў. Гэта ўлада, так бывае. Але калі сам пойдзеш — ціха, мірна, спакойна — беларусы не зласлівыя, яны даруюць. Дзякаваць табе будуць, маліцца за цябе будуць, таму што не давёў краіну да крыві, не паставіў адных пацаноў супраць іншых пацаноў, сыноў супраць бацькоў і маці, бацькоў супраць дзяцей. Беларусы даруюць табе ўсё, але крыві не даруюць ніколі».

Сказала б: «Сыдзі прыгожа. Сыдзі годна. Сыдзі як першы прэзідэнт. Сыдзі сам. Сыдзі так, каб ты стаў прыкладам, каб цябе паважалі, а не плявалі ў спіну».

А яшчэ сказала б: «Саша, не чапай дзяцей. Нават калі ты кагосьці лічыш сваім ворагам, не чапай яго дзяцей. Таму што ў цябе самога дзеці. Ты пойдзеш, а ім трэба будзе жыць. І ты не зможаш абараняць іх вечна».

Сказала б: «Саша, што ты нарабіў? Толькі падумай, што ты зараз нарабіў?! Навошта пасадзіў Эдзіка Бабарыку? Хлапчука, які мог прафукваць капіталы таты на Канарах і на Маёрках, але замест гэтага па капейцы, з усяго свету, збіраў грошы на лячэнне дзяцей, выданне кніг, закупку сродкаў абароны для медыкаў, на інтэрнаты, на школы і на шмат-шмат усяго добрага. За што ты пасадзіў яго? Ты ж нават саромеешся сказаць, за што яго пасадзіў. І твае людзі саромеюцца, таму ўзялі падпіску пра неразгалошванне ў адвакатаў. Ім сорамна, ім вельмі сорамна.

А калі не сорамна, то яны нелюдзі».

Сказала б: «Навошта ты пасадзіў Бабарыку? Навошта ты пасадзіў Ціханоўскага? Навошта гэтыя сотні затрыманых, навошта гэта паляванне на людзей на вуліцах вялікіх і малых гарадоў, якую ты зладзіў. Навошта табе гэтая ганьба? Ты ж сам кажаш, што беларусы не заслужылі жыць пад бізуном. Але цяпер менавіта ты стаіш з бізуном і змушаеш краіну назад цябе палюбіць. Але не будзе так! Так не бывае! І калі ты не спынішся, то ператворышся ў пачвару».

Сказала б: «Саша, ты бачыў, што сёння кажуць людзі? На гэтых шматлікіх стрымах з пікетаў па зборы подпісаў за вылучэнне кандыдатаў у прэзідэнты, ты бачыў, што табе кажуць людзі? Ты бачыў, што людзі плачуць — плачуць! — і просяць, каб ты сышоў сам, каб ты сышоў мірна, каб ты не даводзіў краіну да краю і адчаю, да канфліктаў і рэвалюцыі!»

Сказала б: «Саша, падумай, што ты цяпер робіш! Проста падумай, што ты цяпер робіш?»

Калі б побач з Аляксандрам Лукашэнкам была кахаючая і мудрая жанчына, яна б цяпер прасіла, умольвала, угаворвала яго спыніцца і адумацца. Пакуль не позна. Пакуль яшчэ можна. Але, мабыць, такой жанчыны няма. Ці яна ёсць, але нічога для Аляксандра Рыгоравіча не значыць. А хто значыць?.. Дзеці? Унукі? Сяброўкі? Паплечнікі?..

...У Віктара Бабарыкі ў адным з інтэрв'ю спыталі, якое пытанне ён бы задаў Лукашэнку. Бабарыка адказаў імгненна: «Я б спытаў, каго ён любіць?». Таму што пра чалавека шмат што можна даведацца па тых, каго ён любіць».

Аляксандр Рыгоравіч, падумайце аб тых, каго любіце. Ёсць жа хтосьці, хто для вас важнейшы за ўладу. Ці не? Ці зусім-зусім нікога няма?..

Святлана Калінкіна

З СУДОВАЙ ЗАЛІ

СУД ЗА ЗБРОЮ

55-гадовы жыхар Бешанковіцкага раёна незаконна захоўваў порах.

Сёлета за паўгода на тэрыторыі Бешанковіцкага раёна праваахоўнымі органамі выяўлена 6 выпадкаў незаконных дзеянняў у дачыненні да агнястрэльнай зброі, боепрыпасаў і выбуховых рэчываў. Так яшчэ ў чэрвені 2017 года 55-гадовы жыхар Бешанковіцкага раёна на гарышчы бацькоўскага дома знайшоў паляўнічы порах. Аднак здаць яго ў аддзел унутраных спраў Бешанковіцкага райвыканкама, як таго патрабуе закон, не пажадаў. Ён перанёс выбуховае рэчыва і захоўваў яго ў сваім жылым памяшканні. У студзені 2020 года ў дзверы хаты пастукалі супрацоўнікі ўнутраных спраў з патрабаваннем выдаць забароненыя да захоўвання рэчывы.

Абвінавачаны ў судовым пасяджэнні віну прызнаў цалкам, у зробленым чыстасардэчна раскаяўся. На пытанні дзяржаўнага абвінаваўцы паведаміў, што яму было вядома, што дадзеныя прадметы забароненыя да свабоднага абароту ў Рэспубліцы Беларусь, і што іх неабходна было здаць у міліцыю.

Суд прызнаў абвінавачанага вінаватым у здзяйсненні злачынства, прадугледжанага ч.2 арт.295 Крымінальнага кодэкса Рэспублікі Беларусь, і прыгаварыў яго да пакарання ў выглядзе папраўчых работ тэрмінам на 1 год 6 месяцаў з утрыманнем 20% заробку ў даход дзяржавы, без штрафу.

А.Тутэйшы
па матэрыялах сайта пракуратуры

ПАЕЗДКА Ў НЕКАЛЬКІ ТЫСЯЧ РУБЛЁЎ

Пракуратурай Бешанковіцкага раёна падтрымана дзяржаўнае абвінавачанне па крымінальнай справе ў дачыненні да 22-гадовага жыхара горада Віцебска, які гасцюў у сваіх сваякоў ў Бешанковіцкім раёне.

Справа адбывалася ноччу з 27-га на 28-га лютага 2020 года. П'яны малады чалавек, скарыстаўшыся пакінутым у замку запальвання ключом, сагнаў чужы аўтамабіль з дваровай тэрыторыі дома, які размешчаны ў адным з населеных пунктаў Бешанковіцкага раёна і паехаў да свайго сябра ў суседні населены пункт Бешанковіцкага раёна. Там ён быў затрыманы супрацоўнікамі АДАІ Бешанковіцкага РАУС.

Абвінавачаны не валодаў навыкамі кіравання. Пры выездзе з дваровай тэрыторыі дома ён пашкодзіў аўтамабіль, прычыніўшы тым самым пацярпеламу матэрыяльную шкоду.

Суд прызнаў абвінавачанага вінаватым у здзяйсненні злачынства, прадугледжанага ч.1 ст.214 Крымінальнага кодэкса Рэспублікі Беларусь і прыгаварыў яго да пакарання ў выглядзе штрафу ў памеры 150 базавых велічынь у суме 4 050 рублёў.

Акрамя таго суд спагнаў з абвінавачанага на карысць пацярпелага ў кошт пакрыцця маральнай і матэрыяльнай шкоды 863 рублі 50 капеек і дзяржаўную пошліну ў суме 109 рублёў 17 капеек.

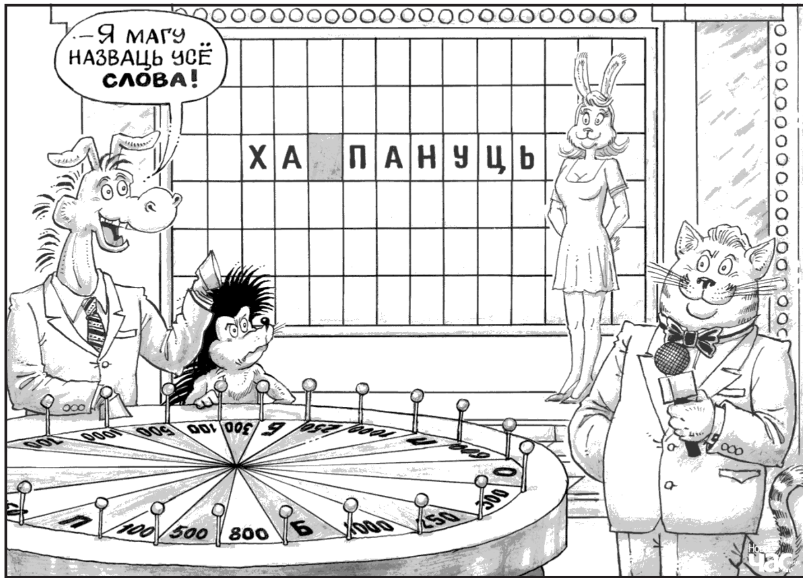
Прысуд суда Бешанковіцкага раёна ўступіў у законную сілу.

А.Тутэйшы
паводле сайта пракуратуры

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ШТО Ў ГАЛАВЕ Ў ЛУКАШЭНКІ?

Галоўны герой маёй «Азбукі паліталогіі» пастаянна папаўняе свой слоўнікавы запас. Інакш статус адзінага палітыка не ўтрымаць, бо «хто не гаворыць, той слухае, а хто слухае, той слухаецца».

Выдатная думка. Жывы прыклад адзінства формы і зместу. Яе аўтар — **Уладзіслаў Суркоў**. У сваім уменні ісці ад жыцця ён, мабыць, не саступіць адзінаму палітыку (АП). Суркоў служыў у ГРУ, працаваў токарам, кіраваў самадзейным тэатрам і дакіраваўся да пасады памочніка прэзідэнта РФ.

Але я адышоў ад тэмы. Слоўнікавы запас АП за апошнія месяцы папоўніўся дзеясловам «хайпіць» (ад англійскага назоўніка «hype», які азначае агрэсіўную і дакучлівую рэкламу, мэтай якой з'яўляецца фарміраванне густаў і ўпадабанняў спажыўца).

У працэсе асваення новага слова мой герой надаў яму негатыўную канатацыю і тут жа кінуў на пярэдні край ідэалагічнай барацьбы, каб дыскрэдытаваць нашы старыя знаёмыя словы — «інтэрнэт» і «апазіцыя». Абмяжуюся адным прыкладам: «Хтосьці хайпуе, хтосьці яшчэ нешта робіць у інтэрнэце. Наша справа — працаваць. Пройдзе крыху часу, і людзі ацэняць і зразумеюць, хто чаго варты» (3 красавіка, рабочая паездка ў Смалявіцкі раён Мінскай вобласці).

«Мова ёсць дом быцця», — справядліва заўважыў нямецкі філосаф Марцін Хайдэгер. З гэтага вынікае, што для чалавека сапраўды існуе толькі тое, што можа быць апісана словамі. З гэтага гледзішча я і прапаную перачытаць выказванне АП. Пажадана зрабіць гэта двойчы.

Такі вось узровень грамадзянскай адказнасці

Свет АП — гэта класічны чорна-белы свет. Усіх, каму выпала шчасце існаваць у гэтым свеце, ён дзеліць на тых, хто працуе, і тых, хто хайпуе ў інтэрнэце. Аддзяліць адных ад другіх — задачка на першы погляд руцінная, але толькі на першы погляд. Калі ж прыглядзецца больш уважліва, то ў ёй заўважны біблейскі маштаб: «Калі ж прыйдзе Сын Чалавечы ў славе Сваёй і ўсе святыя Анёлы з Ім, тады сядзе на троне славы Сваёй, і збяруцца перад Ім усе народы; і аддзеліць адных ад другіх, як пастух аддзяляе авечак ад казлоў; і паставіць авечак праваруч ад сябе, а казлоў — леваруч» (Евангелле ад Матфея, раздзел 25, вершы 31–33).

Для таго, каб аддзяліць сучасных авечак ад казлоў, і існуюць выбары. Механізм гэты груваткі і спажывае шмат рэсурсаў. У Беларусі яго эфектыўнасць знаходзіцца ў прамой залежнасці ад сілы ўлады. Прыгадаем «ліхія 90-я» з іх разгулам дэмакратыі. Хто за каго хацеў, той за таго і галасаваў, а многія да таго распераzаліся, што наогул адмаўляліся выконваць свой грамадзянскі абавязак.

Адпаведна электарату паводзілі сябе і работнікі ўчастковых выбарчых камісій. Яны лічылі галасы па факце, што рэгулярна прыводзіла да адмены вынікаў галасавання з-за нізкай яўкі. На шчасце, усё гэта ў мінулым.

Неспадзяванкі, зразумела, перыядычна здараюцца. Самая вядомая адбылася ў 2012 годзе ў Гомельскай-Навабеліцкай выбарчай акрузе №36, па якой у якасці кандыдата ўлады ў Палату прадстаўнікоў балатаваўся памочнік АП Ігар Пракапенка. Аднак у заканадаўчы рай яго не пусцілі грахі, і без пяці хвілін дэпутат напярэдадні галасавання быў арыштаваны ў межах справы аб кватэрных махінацыях у Гомельскім УКБ.

Здавалася б, у яго апанента, вылучэнца ад Ліберальна-дэмакратычнай партыі Сяргея Мельнікава, верагоднасць быць абраным наблізілася да 100%. Але ж не! Вы не паверыце, але свае слова нечакана сказаў электарат: 43,8% выбаршчыкаў адмовіліся ад выканання свайго грамадзянскага абавязку, а 81,1% ад тых, хто прыняў удзел у галасаванні, прагаласавалі супраць усіх, што і варта было чакаць у сувязі з адсутнасцю «правільнага» кандыдата. Такі вось узровень грамадзянскай адказнасці. Умеем жа, калі хочам, дагадзіць начальству!

Якая глыбокая думка!

Даследчыкам, якія вывучаюць беларускую мадэль, пашанцавала. Прычыну гэтага шанцавання лёгка зразумець, калі прыгадаць прыказку: «Язык мой — вораг мой». Усе мы не без граху, і схільнасць казаць лішняе — адзін з грахоў. Да гэтага нас часам падштурхоўваюць завышаная канцэнтрацыя алкаголю ў крыві або наяўнасць у кампаніі прыгожай жанчыны.

Але АП — асобны выпадак. Чвэрць стагоддзя знаходжання на пасадзе, якая не прадугледжвае наяўнасці апанентаў, не прайшла б бясследна і для чалавека па прыродзе няс мелага ды сарамлівага. Што ўжо казаць пра тыповага халерыка...

Прывяду адно з апошніх яго адкрыццяў: *«У нас Канстытуцыя не пад жанчыну. І ў нас грамадства не саспела для таго, каб галасаваць за жанчыну. Потым, у нас — не Літва. Там прэзідэнт, была Даля Грыбаўскайтэ, прыйшла, паўсміхалася, пасядзела і пайшла. Ні за што не адказвае, таму што там парламенцкая рэспубліка. У нас — не. Прэзідэнт будзе мужык, я ў гэтым абсалютна перакананы»* (29 траўня 2020 года падчас наведвання Мінскага трактарнага завода).

Мова ёсць дом быцця. Такім чынам, за словамі стаіць карціна свету, сістэма каштоўнасцяў таго, хто гаворыць. Параўноўваць жа парламент з гаварыльняй схільныя практычна ўсе архітэктары ўладных вертыкаляў. Гісторыя ведае шмат падобных прыкладаў.

Між іншым, першая беларуская Канстытуцыя, якая не прадугледжвае мужыка ў якасці прэзідэнта, ***(працяг на стар. 4)***

ВЫБАРЧАЯ КАМПАНІЯ

ЦІ ГОРШЫ БАБАРЫКА ЗА ЛУКАШЭНКУ?

Сам па сабе факт, што ў крытычны момант беларускай гісторыі пэўная частка нацыянальна арыентаваных сілаў аказалася па адзін бок барыкад з рэжымам Лукашэнкі супраць большасці грамадства — цікавы фэномэн.

Зянон Пазьняк чарговым разам прайшоўся па Віктару Бабарыку, а таксама Валеру Цапкалу, раскрытыкаваў тэзу «Абы не Лукашэнка». Раней ён катэгарычна заявіў, што «на сёньняшні дзень Бабарыка ёсьць патэнцыйна больш шкодны вораг беларускай нацыі, чым Лукашэнка». І калі меркаваць па дыскусіях у Фэйсбуку, у такога пункту гледжаньня нямала прыхільнікаў.

Дарэчы, менавіта такі мэсыдж прапануе і дзейная ўлада. Лукашэнка выступае ў вобразе абаронцы незалежнасьці, абвінавачваючы сваіх апанэнтаў, што яны расейскія агенты. Невыпадкова міністар замежных спраў Уладзімер Макей высока ацаніў пазыцыю Зянона Пазьняка.

Паколькі Віктара Бабарыку, хутчэй за ўсё, не зарэгіструюць кандыдатам у прэзыдэнты, то, думаю, у практычным пляне гэтая тэма праз кароткі час стане неактуальнай. Але сам па сабе факт, што ў крытычны момант беларускай гісторыі пэўная частка нацыянальна арыентаваных сілаў аказалася па адзін бок барыкад з рэжымам Лукашэнкі супраць большасьці грамадзтва — цікавы фэномэн, які заслугоўвае сур'ёзнага аналізу. Не прэтэндуючы на яго, прапаную некаторыя развагі.

Што насамрэч пагражае незалежнасьці Беларусі? Для значнай часткі палітызаванай публікі адказ відавочны: канечне, Расея.

Але я б гэты адказ сфармуляваў трохі інакш. Галоўная пагроза незалежнасьці палягае ва ўнутранай слабасьці дзяржавы, якой карыстаецца Расея.

Слабасьць жа вынікае найперш зь неэфэктыўнай эканомікі, дэфэктыўнасьці беларускай сацыяльнай мадэлі. З гэтай прычыны беларускім уладам даводзіцца ўвесь час вымольваць у Расеі льготныя цэны на газ і нафту, што дае падставы Маскве для моцнага ціску на Беларусь. Вось цяпер урад ліхаманкава вырашае праблему, дзе пазычыць валюты, каб сплаціць замежны доўг. А крэдыторы, як вядома, выстаўляюць умовы, што абмяжоўвае сувэрэнітэт краіны.

Затым — глыбокі раскол, востры ўнутраны канфлікт, які цяпер, падчас выбарчай кампаніі выплюхнуўся на паверхню, таксама спрадвечна ўнутраную слабасьць дзяржаве. (Тут я пагаджуся зь Яўгенам Прэйгерманам.)

Нарэшце, слабая нацыянальная ідэнтыфікацыя беларускага соцыюму дае спажыву для праекту «русского мира». (Дарэчы, тут я ня згодзен зь Віктарам Бабарыкам, што спачатку трэба ўмацаваць эканоміку, а ўсё астатняе — потым. Гэтыя пытаньні трэба вырашаць паралельна).

Усе гэтыя праблемы — наступствы палітыкі рэжыму Лукашэнкі. І пакуль ён ва ўладзе, вырашыць іх немагчыма.

Асноўная юрыдычная падстава для прымушэньня Расеяй Беларусі да інтэграцыі — дамова аб «саюзнай дзяржаве». Нагадаю, хто забыў: яе падпісаў Лукашэнка ў 1999 годзе. На парадку дня беларуска-расейскіх перамоваў цяпер 31 «дарожная мапа» па эканамічнай інтэграцыі. Узгоднена 27 ці 28 зь іх. 31-я мапа прадугледжвае пераход на адзіную валюту, стварэньне наднацыянальных органаў улады. Гэта ўсім вядомыя факты, але нехта пра іх ужо забыўся.

А Віктар Бабарыка якраз прапануе стварыць эфэктыўную эканамічную мадэль, здольную абысьціся без расейскіх ільготаў. Да таго ж ён вельмі скептычна паставіўся да праекту «саюзнай дзяржавы».

Акрамя таго, ня ўлічваецца такая акалічнасьць. Адхіліць Лукашэнку ад улады магчыма толькі ў выніку народнай рэвалюцыі. А пасьля рэвалюцыі гэта будзе зусім іншая краіна, хто б там ні стаў прэзыдэнтам. Дарэчы, Бабарыка прапануе вярнуцца да Канстытуцыі 1994 году. І нацыянальна-дэмакратычныя сілы (як і іншыя) нарэшце атрымаюць права голасу, у іх зьявіцца рэальны ўплыў на прыняцьце палітычных рашэньняў.

Падчас сёлетняй выбарчай кампаніі мы назіраем цікавы парадокс. Гэтая прэзыдэнцкая кампанія, здаецца першая ў беларускай гісторыі (хіба што можна параўнаць з 2015 годам), калі ўмяшаньне вонкавых сілаў у справы Беларусі мінімальнае. І Расея, і Захад нібы кажуць: мы даём беларусам самім вырашаць свой лёс.

Аднак, нягледзячы на гэта, з розных палітычных флянгаў робяцца вялікія намаганьні, каб штучна сканструяваць «руку Масквы». Спачатку Лукашэнка абвінавачвае Расею, што яна падтрымлівае яго ных апанэнтаў. З другога боку, частка нацыянальна-арыентаваных сілаў таксама назвала Бабарыку агентам Масквы.

То бок атрымліваецца, што часткі палітычнай клясы Беларусі неяк нават няўтульна ад таго, што ніхто ня ўмешваецца, што беларусаў пакінулі сам-насам са сваімі праблемамі. Маўляў, як гэта палітычны працэс у Беларусі можа адбывацца без удзелу Расеі? Гэта ж немагчыма сабе ўявіць, такога ня можа быць!

Вось такі расеецэнтрызм беларускай палітызаванай публікі адлюстроўвае вялікі комплекс нацыянальнай, дзяржаўнай непаўнавартасьці беларускага соцыюму.

І яшчэ. Чвэрць стагодзьдзя, як у Беларусі зьнікла рэальная палітыка. Зьявілася цэлае пакаленьне людзей, якія не разумеюць, што гэта такое. Адсюль такая дзіўная пазыцыя: калі няма ідэальнага кандыдата, то няхай застаецца Лукашэнка. А людзі, якія жывуць у краінах з разьвітым палітычным жыцьцём, разумеюць, што ідэальных палітыкаў і ідэальнай сытуацыі не бывае. Рэальная палітыка — гэта пастаянны кампраміс.

Думкі, выказаныя ў блогах, перадаюць погляды саміх аўтараў і не абавязкова адлюстроўваюць пазыцыю рэдакцыі.

Валер Карбалевіч
www.svaboda.org

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

(пачатак на стар. №3)

не перашкодзіла ў студзені 1994 года зняць Станіслава Шушкевіча з пасады старшыні Вярхоўнага Савета. У 1996 годзе Асноўны закон падкарэктавалі. З тых часоў мінулі 24 гады. І за што ж наш «мужык» хоць раз адказаў? Можа, пра гэта варта пацікавіцца ў родных Юрыя Захаранкі і Віктара Ганчара?

Але вернемся на Мінскі трактарны завод: *«Канкурэнцыя па вашай прадукцыі каласальная. Задача адна — якасць. Гэта галоўнае пытанне нашай машынабудаўнічай краіны, і перш за ўсё МТЗ. Вось адзіная мая просьба і жорсткае патрабаванне да вас усіх».*

Якая глыбокая думка! Самі трактарабудаўнікі да такога ўзроўню абагульнення падняцца не змаглі б, а тым больш аформіць яго ў выглядзе просьбы і адначасова жорсткага патрабавання. Не мужыкі!

Што ўжо тут казаць пра «бабаў», чые канстытуцыйныя паўнамоцтвы не ідуць далей за магчымасць прыйсці, паўсміхацца і пасядзець. І, тым не менш, у 2018 годзе Літва па ВУП на душу насельніцтва па парытэце пакупніцкай здольнасці аказалася на 38-м месцы ($34 597), а Беларусь — на 65-м ($ 19 941). Ці ёсць сэнс за такое істотнае адставанне спытаць з нашага «мужыка»? Я лічу, што ёсць.

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
“Новы час”

СЛАБАК

НЕРЭГІСТРАЦЫЯ БАБАРЫКІ. ЛУКАШЭНКА ПАКАЗАЎ УСІМ, ШТО СПУЖАЎСЯ

Сэнсацыі не адбылося. Віктара Бабарыку не зарэгістравалі. Тут хіба можна зьвярнуць увагу на вельмі сумнеўныя падставы для адмовы.

Маўляў, ён не ўказаў даходы, нажытыя злачынным шляхам. Гэтыя высновы ЦВК грунтаваліся на папярэдняй інфармацыі сьледчых органаў. Праігнаравалі прынцып прэзумпцыі невінаватасьці; тое, што злачынства любога грамадзяніна можа прызнаць толькі суд. А тое, што ўдзел супрацоўнікаў «Белгазпрамбанку» ў ініцыятыўнай групе Бабарыкі расцанілі як дапамогу замежнай дзяржавы, увогуле ўвойдзе ў падручнікі юрыспрудэнцыі як прававы кур’ёз.

Уласна, сёньняшняе рашэньне ЦВК цалкам выцякала з той стратэгіі, якую выбрала кіроўная каманда. З моманту арышту Бабарыкі іншага рашэньня проста быць не магло. Пасадзіць галоўнага канкурэнта за краты і пры гэтым пакінуць яго ў выбарчым бюлетэні было б дзіўным і нелягічным рашэньнем. Бо дзеля чаго? Каб умацаваць легітымнасьць перамогі Лукашэнкі? Дык гэтая легітымнасьць парушана арыштам Бабарыкі. Пасадзіць у турму галоўнага канкурэнта — гэта большы ўдар па легітымнасьці, чым ягоная нерэгістрацыя.

Тады што азначала заява Лукашэнкі 12 чэрвеня пра будучы лёс Віктара Бабарыкі: «Я хачу, каб ён трапіў на выбары... Вязьнем сумленьня мы яго ня зробім»? Гэта сьведчыць пра тое, што рашэньні кіроўнай каманды прымаліся па ходу кампаніі, як толькі станавіўся больш зразумелым маштаб пагрозы.

І ўжо зусім не лягічна было б рэгістраваць Віктара Бабарыку пасьля таго, як забракавалі подпісы Валера Цапкалы. Бо тады ўсе галасы прыхільнікаў апошняга перайшлі б да фаварыта кампаніі, то бок да Бабарыкі.

Да таго ж можна меркаваць, што пасьля арышту Бабарыкі і інтэнсіўнай дыскрэдытацыі яго дзяржаўнымі мэдыя, ягоная папулярнасьць, наадварот, узрасла. Бо запрацаваў чынньнік сымпатыі да ахвяры ўладнага самавольства. То бок эфэкт атрымаўся адваротным. У выніку іншых варыянтаў, акрамя як выкінуць Бабарыку з выбарчага працэсу, у Лукашэнкі не засталося.

Быў, праўда, такі рызыкоўны варыянт: пакінуць Бабарыку ў бюлетэнях, а стаўку зрабіць на выбарчую машыну, якая за чвэрць стагодзьдзя навучылася даваць патрэбны вынік.

Але тут ёсьць адна праблема. У пачатку кампаніі журналісты пыталі Віктара Бабарыку: маўляў, на што вы спадзеяцеся? Хіба ня ведаеце, што ў Беларусі выбараў няма? Той адказаў, што калі мяне падтрымае 80%, то ўся выбарчая машына паламаецца і ЦВК будзе вымушана даваць рэальныя вынікі галасаваньня.

Лукашэнка спужаўся, што Бабарыка мае рацыю, і ня стаў праводзіць такога экспэрымэнту, — ён вялікі перастрахоўшчык.

Якія высновы? Лукашэнка ахвяраваў вобразам моцнага палітыка, які не баіцца канкурэнцыі. Такі вобраз ён дэманстраваў раней. Цяпер ён паказвае ўсім — грамадзтву, намэнклятуры, замежным суб’ектам — што ён слабак, што ягоная легітымнасьць сумнеўная. І што ўся гэтая інфармацыя пра рэйтынг у 76% — хлусьня. Бо з такім рэйтынгам можна было б рэгістраваць усіх.

Цяпер мяняюцца і спосабы легітымацыі, і прырода палітычнага рэжыму, і шмат што іншае.

Валер Карбалевіч
Радыё Свабода

УЛАДА ТАКАЯ

ЛУКАШЭНКА ЎЖО НАВАТ НЕ СПРАБУЕ СПАДАБАЦЦА БОЛЬШАСЬЦІ

Доктар палітычных навук, дырэктар інстытуту «Палітычная сфэра» Андрэй Казакевіч разважае, чаму ў гэтай кампаніі Лукашэнка ня мае ніякай станоўчай праграмы і пэрспэктывы для краіны, тлумачыць, чаму ўладам не спадабалася нават памяркоўная лібэралізацыя і яны яе згарнулі, і заяўляе, што ўсё, над чым працавалі апошнія 6 гадоў у адносінах з Захадам, цалкам зьнішчана.

— Улада відавочна выбрала сілавы шлях у гэтай прэзыдэнцкай кампаніі — але наколькі гэта было непазьбежна? Фактычна, мяркую, напачатку плян быў зусім іншы — каб выбары прайшлі спакойна і «элегантна». Але давялося прыбегнуць да старых, добра знаёмых рэпрэсіяў. Можа, улада пераацаніла пагрозу для сябе і занадта жорстка адрэагавала? Ці сапраўды пагроза ёй настолькі сур’ёзная?

— Тут два моманты. Па-першае, мы назіраем правал на шмат якіх кірунках унутры самой сыстэмы, у тым ліку па лініі спэцслужбаў. Адыход ад лібэралізацыі пачаўся ў Беларусі прыкладна два гады таму. Рубяжом былі мясцовыя выбары ў 2018-м. Сыстэма ўсё больш закрывалася. У выніку яны загадзя не пралічылі ні Ціханоўскага, ні Бабарыку, інфармацыйна цалкам перасталі трапляць у настроі насельніцтва.

Па-другое, улада проста лянуецца гуляць больш складана. У мяне такое адчуваньне, калі я гляджу на выступы Лукашэнкі: раней ён спрабаваў спадабацца большасьці, выбіраў фразы, рыторыку — а цяпер неяк лянуецца працаваць у гэтым кірунку, падладжвацца пад аўдыторыю. Стаўка была зроблена проста на сілу і рэпрэсіі. Хоць было шмат іншых мэханізмаў, якія можна было выкарыстоўваць цягам гэтай кампаніі.

І гэта будзе мець відавочныя нэгатыўныя наступствы, якіх сыстэма мусіла б пазьбягаць усімі сродкамі.

— Ужо на выбарах у 2015 годзе Лукашэнка не даваў папулісцкіх і фінансавых абяцаньняў, ужо тады абыходзілася без раздачы падарункаў. Але цяпер нейкі іншы этап — няма ня толькі абяцаньняў, няма ніякай праграмы, не прадстаўлена ніякая пэрспэктыва для краіны ў выпадку пераабраньня.

— Так. Але ў 2015 годзе былі іншая сытуацыя. Была Ўкраіна, і на гэтым фоне наяўнасьць нейкай «стабільнасьці» ўжо была значным пасланьнем для насельніцтва. Па-другое, былі істотныя чаканьні зьменаў, калі не рэформаў. І зьмены, у прынцыпе, адбываліся, асабліва ў зьнешняй палітыцы. Былі чаканьні эканамічных рэформаў, лібэралізацыі. То бок тады быў дастаткова выразны мэсыдж, атмасфэра ў краіне была зусім іншая.

Чаму цяпер улады нават не спрабуюць сфармуляваць нейкую візію на будучыню? Акрамя як збоем сыстэмы, я гэта не магу патлумачыць. Гэта трэба было рабіць загадзя, некалькі месяцаў таму. Гэтага не адбываецца, і гэта відавочная памылка. Не было нават прэзыдэнцкага пасланьня ці Ўсебеларускага Сходу.

Усё зводзіцца да формулы — «калі вы хочаце, каб была нейкая стабільнасьць, то ў вас ёсьць я. А калі хочаце хаосу і крыві — паспрабуйце сказаць „не“». Вельмі нелягічная пазыцыя, небясьпечная.

— Паўтараецца амаль у кожным выступе Лукашэнкі пра «страшныя 90-я», пра пагрозу незалежнасьці, пра замежных лялькаводаў. Няма ніводнага пазытыўнага лёзунгу, ніводнай станоўчай праграмы дзеяньняў, пэрспэктывы. Абараніць тое, што ёсьць — адзіная фактычна праграма. Гэтым можна прывабіць выбарнікаў? Ці гэта проста часовая рыторыка?

— У мяне такое адчуваньне, што гэтая рыторыка ўжо незваротная. Калі гэта спрацуе і можна будзе ўтрымаць уладу толькі сілавымі захадамі, без электаральнай падтрымкі — дык усё, навошта тады нешта прыдумляць, каб заваёўваць сымпатыі большасьці? Тым больш што ніякіх новых ідэяў няма — ні ў атачэньні прэзыдэнта, ні ў яго самога. Працуе толькі адна, «абарончая» лінія. Падаецца, што «рэформы» і «лібэралізацыя» ўладай успрымаюцца як асноўная прычына падзеньня рэйтынгу ды іншых складанасьцяў, прычына таго, што пачалі зьяўляцца альтэрнатыўныя кандыдаты. Зараз вельмі вялікая верагоднасьць, што сыстэма проста закрыецца ў сваім кокане і перастане думаць пра тое, што трэба фармуляваць нейкае бачаньне будучыні.

— Лукашэнка палохае рэформамі, маўляў, у выніку адны наб’юць кішэні, іншыя пачнуць хадзіць з пустымі каструлямі. Фактычна ён прызнае, што пры ягоным кіраваньні істотных зьменаў ня будзе — «у нас і так усё добра, трэба захаваць тое, што ёсьць». Якая частка насельніцтва Беларусі можа на сёньня задавальняцца статус-кво?

— Лукашэнка ня раз ужо палохае вяртаньнем у 90-я. Але цяпер сытуацыя такая, што многія адчуваюць сябе ўжо ў 90-х. Асабліва ў рэгіёнах, з гэтымі заробкамі па 300 рублёў. І многія беларусы ўжо лічаць, што «горш ніяк ня будзе». І гэтая група вельмі павялічылася за апошнія паўгода.

Колькі людзей застаюцца стабільным электаратам Лукашэнкі на дадзены момант? Гэта тыя, хто баіцца замены ўлады, хто, можа, і шмат чым незадаволены, але баіцца альтэрнатывы. Паводле ўскосных дадзеных, гэтая група — недзе 20–25 працэнтаў. Вядома, гэта ўсё прыблізна, вядома, шмат залежыць ад таго, каму мы проціпастаўляем Лукашэнку, якому кандыдату.

— Улада зусім ня думае пра наступствы сваіх цяперашніх дзеяньняў ці яна лічыць, што галоўнае — неяк скончыць з гэтымі выбарамі, забясьпечыць патрэбны вынік, а потым ужо разьбірацца з наступствамі «па меры паступленьня»? Аднак усё можна казаць, што вынікам выбараў стане сур’ёзнае пагаршэньне адносінаў з Захадам, ажно да ізаляцыі, больш нахабны паводзіны Масквы і, адпаведна, больш рэзкія сутычкі зь ёй па многіх пытаньнях.

— Усё складаецца вельмі кепска. Парадокс сытуацыі ў тым, што гэта ўсё вельмі лёгка прадбачыць, настолькі гэта відавочна. Крокі ўлады падчас гэтай кампаніі адназначна прывядуць да пэўнай замежнапалітычнай ізаляцыі, прынамсі часовай. Невядома, якія формы набудзе рэакцыя Захаду — ці санкцыі, ці проста абмежаваньне супрацоўніцтва, — але ўсё ідзе да таго, што гэтая рэакцыя вымушаная быць дастаткова жорсткай.

Тое, над чым працавалі апошнія 6 гадоў у адносінах з Захадам, цалкам зьнішчана. І гэта будзе мець вельмі сур’ёзныя эканамічныя наступствы. Нармалізацыя стасункаў з Захадам магла прынесьці доступ да пэўных фінансавых рэсурсаў. Цяпер усё гэта ўскладняецца, гэтыя страты будуць адчувальнымі.

Нанесена глыбокая шкода бізнэс-клімату, спрыяльнаму асяродзьдзю для прыцягненьня інвэстыцыяў у краіну. Вельмі прыкметным званком стала ўвядзеньне часовай адміністрацыі ў «Белгазпрамбанку».

(скарочана)

Віталь Цыганкоў
“Радыё Свабода”

Заснавальнік і рэдактар: Станкевіч Георгій Мікалаевіч

Адрас рэдакцыі: Бешанковіцкі раён, в. Старыя Ранчыцы, e-mail: stan62@list.ru, тэл. 60237, маб. +375292184739
Газета выдаецца з сакавіка 2005г.

Падпісана да друку 16.07.2020 у 17.40
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на ўласным абсталяванні.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.